

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

Tárgy

784.96

Hely

Idő

"1917"

Személy

Szerző:

P. J.

Cím:

Ének a Margitszigeten

Forrás:

Világ

Bps.

(Hely)

1917 X/3.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol)

Ének a Margitszigeten

Vasárnap délben. Napsütés a platánokon. Ünnepi hangulat a virágos kerteken. Az Erdélyi hadikiállítás nyírfabarakja előtt szomorú letört ágyuk romjai vsztegelnek, mint fogatlan öreg, lerongyolt koldusok a templomajtók előtt, vagy mint megtépett ches medvék az állatkerti ketrecekben, mikor a gyerekektől kenyeret koldulnak. Az emberek az elhódított fegyverek és harci felszereléseket nézik, amelyek még rövid idővel azelőtt halált leheltek és fiainkat s testvéreinket gyilkolták. Künn a szabadban orosz foglyok barna alakjai, mint ha csak most gyurták volna őket Adámként az ősi agyagból, asztalokat és székeket cipélnék a zenepavillon köré. Azok a letört fegyverek oda-benn és ezek a letört muszkák itt-künn, együvé tartozó komor tények, melyek még nem a történelemé s melyeket nem lehet a távolság letompító tárgyilagosságával szemlélni. Az az őszágy, melyből ezek az alakok kiformalódtak, még most is felénk hőmpolygati nehéz sárhullámaít és azoknak a fegyvereknek, melyekből néhány ezer most vitrinekben nyugovóra kelt, rengeteg sok folytatása van. Az emberek érzik, hogy a szörnyű öldöklés még nem adta ki a mérget és hogy sorsunkról még nem esett az utolsó szó s akik ezeket a láncra került gyilkos szerszámokat és volt kezelőit szemlélik, érzik, hogy lelkeiket valami nyomja, valami halálos ijedelem a közelmúltból, aminek még utórezgéseit lehetnek. A levegőben van valami abból a nagy szomorúságból, melyek a temetőnkben a szíveket bágyasztják...

Egyszerre csak hatalmas férfiének száll felénk. Oldalt a zenepavillonban vagy ötven feketébe öltözött komoly ember lázas, lelkes arccal áll körül egy karmestert, könyvvel a kezekben és énekel Száz ünnepélyesen ragyogó szem lesi a vezér buzdító, lelkes ütemeit, melyek szenvedélyes lökésekkel öklöznek feljűk s ötven hang kiált szenvedelmes odaadással, hol a magasságokban, hol a mélységekben bele a kéklő égi azurba. Egy bogárról szól a dal, mely felszáll az ágra. Fel bizony. Felszáll, pedig a basszusok mélységeiből megható, de gonosz hangok mondták, hogy zum-zum, zum-zum! Mire a tenorok ujjongva kiabáltak, hogy felszáll, felszáll — igenis felszáll az ágra és bár a basszusok az emberi gonoszság súlyos-tóiból ebben meg akarták is gátolni állandó zum-zummal, mely a folyton eső csepp hatásával akart a szegény kis bogárra hatni és hihetetlen lelketlenséggel megakadályozni őt abban, hogy felszálljon az ágra, általános megnyugvásra ez mindamelletti sikerűli, amiben mondanom sem kell, nagy része volt a derék karmesternek, aki ügyes karjaival (innen karmester), a közelállók látták, a zumzúmtól bizony már-már elgyengülő szegény bogárkát fűlön csipte és felsegűtetie. Gyönyörűen adta aztán vissza a derék férfikar a gonoszság fölött diadalmaskodó szívjóság isteni örömét, mikor a bogarat imígyen minden ármány dacára sikerűli az ágra feljuttatni. A tenorok feledhetetlen ujjongása izzé-porrá zuzta a basszusok zumzumját és ha a közönség mindamelletti vegyes érzésekkel távozott a megkapó küzdelem

színhelyétől, ez csak azért volt, mert most már az az emésztő gond tépte mindnyájunk szívét, hogy vajjon a bogár le fog-e ismét juthatni arról az ágról és mi lesz vele, ha Noseda és az ő ötven fekete ruhás komoly férfiak eltávozik? Mert eltávoztak. Zum-zum..